Сяли зорі, підбивався
Місяць... справді віяв рай...
Одиноким серцем рвався
Я в далекий інший край:

Де на страті, сестро мила,
У терновому вінці,
Ти від ката опочила
З правим знаменем в руці.

Ти мовляла: "Щирий боже!
Захисти та укріпи;
Моє серденько неможе
Все любов’ю окропи!"

І встають передо мною
Перебуті вкупі дні,
Як дорогою сумною
Ми брели по чужині...

Помінялись ми хрестами,
Поклялися хрест нести
І гарячими вустами
Цілували ті хрести.

Попрощались, розійшлися,
Сумували в самоті...
Твої муки відбулися,
Змовкли вустоньки святі.

Мир красує... Сам собою
Я конаю у журбі:
Лину в думці за тобою,
Вік молитимусь тобі!